

עפ"ת (חיפה) 79281-12-24 - אברהם סופר נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 79281-12-24 סופר נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

בעניין: המערער

אברהם סופר
ע"י ב"כ עוה"ד ניצה כהן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אביבית קבדה

ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה

(כב' השופט עידית פלד) בת"ד 8407-12-21

(הערעור נדחה)

פסק דין

ערעור זה מתמקד בעונש פסילת רישיון נהיגה בפועל שהוטל על המערער.

ההליכים בבית המשפט קמא

המערער הורשע על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות לרמזור אדום והתנהגות שגרמה נזק וחבלה של ממש, והכל סביב תאונת דרכים שהתרחשה ביום 24.08.2021, בכביש 4, במסגרתה חצה המערער צומת מרומזר מבלי שציית לאור אדום בכיוון נסיעתו והתנגש ברכב של נפגעת העבירה.

כתוצאה מתאונה זו, נחבלה נפגעת העבירה חבלות של ממש, שכללו שברים וחתכים וחייבו אשפוז במשך 5 ימים, השמת סד, טיפול תרופתי ופיזיותרפיה. במהלך התאונה גם המערער נחבל ונגרמו נזקים לשני כלי הרכב.

עם תום שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, במסגרתם הוגש תסקיר שירות המבחן ואף העידה

נפגעת העבירה, גזר בית המשפט קמא על המערער עונש של שירות לתועלת הציבור למשך 120 שעות, מאסר מותנה וכן פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 15 חודשים. בנוסף הוטלו על המערער פסילה על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה.

בית המשפט קמא נימק את גזר דינו בענישה הנהוגה בגין עבירות הקשורות לתאונות דרכים, בשל ריבוי. כן עמד בית המשפט על נסיבות התאונה, בקובעו כי התעלמות מתמרורים מבטאת רשלנות לא מבוטלת. בדומה צוין כי חציית צומת באור אדום מהווה רשלנות גבוהה. בנוסף, עמד בית המשפט על תוצאות התאונה, כאשר נפגעת העבירה העידה כי, מעבר לאשפוז המידי, ידיה היו מגובסות במשך חודשים ארוכים, היא נדרשה לטיפול פיזיותרפיה ולטיפול פסיכולוגי וסובלת מפוסט טראומה ומפיברומיאלגיה, עד כדי כך שנקבעו לה אחוזי נכות על ידי הביטוח הלאומי והיא בעלת תעודת נכה.

באשר למערער, צוין כי מדובר באדם בן 81, נשוי, אב לילדים וסב לנכדים, בעל עסק משפחתי בו הוא עדיין עובד. צוין כי המערער אוחז ברישיון משנת 1962 ולחובתו 32 הרשעות קודמות, חלקן בגין אי-ציות לתמרורים, וכן הרשעה בגין נהיגה באור אדום ואף מעורבות בתאונת דרכים, אם כי אלה נעברו לפני למעלה מ-20 שנה.

בית המשפט עמד על תסקיר המבחן בעניינו של המערער, בו צוין כי מדובר באדם יציב ומאורגן ללא כל מעורבות קודמת בפלילים, ללא דפוסים עברייניים, אדם שלקח אחריות מלאה על מעשיו והביע עליהם חרטה וצער. שירות המבחן המליץ, על כן, על ענישה חינוכית בדמות שירות לתועלת הציבור וכן על ענישה צופה פני עתיד.

על רקע כלל האמור, הגיע בית המשפט למסקנה כי יש לאמץ את המלצות שירות המבחן באשר לענישה וגזר על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

באופן ממוקד יותר בנוגע לרכיב הפסילה בפועל, ציין בית המשפט כי נדרש לגזור עונש ההולם את חומרת העבירות ותוצאותיהן, בשים לב לרף רשלנותו של המערער ולתוצאות התאונה.

טיעוני הצדדים בערעור

כאמור, הערעור שבפניי מופנה לרכיב הפסילה בפועל בלבד.

בתמצית, נטען כי בנסיבות המערער, אדם נורמטיבי לחלוטין, עונש הפסילה החמור שהוטל, חורג מרמת הענישה המקובלת. כן נטען כי העונש יגרום לפגיעה לא מידתית במערער. בעניין

זה, הטעימה הסנגורית כי המערער אמנם בן 81, אך הוא עדיין עובד בעסק המשפחתי, ורישיון הנהיגה דרוש לו לשם עבודתו. עוד נטען כי הוא סובל מבעיות רפואיות, המחייבות אותו להתנייד באמצעות הרכב. פסילת רישיון כאמור תפגע בהתנהלותו העצמאית של המערער ותטיל מעמסה גם על בני משפחתו שידרשו ללוותו.

זאת ועוד, לדעת ב"כ המערער, בית המשפט קמא אמנם נתן משקל מסוים להמלצות שירות המבחן, אך לא באופן הראוי, בכל הנוגע לפסילה. בנוסף, נטען כי העבר התעבורתי של המערער, הנוהג מעל ל-50 שנה, אינו כולל עבירות חמורות או מצביע על דפוסי נהיגה מסוכנים. מרבית ההרשעות נוגעות לעבירות טכניות ואין בהן כל חומרה.

ב"כ המערער הפנתה לפסיקה, אשר לטעמה מצדיקה הקלה משמעותית בעונש הפסילה בפועל.

במהלך הדיון בפניי אף הדגישה ב"כ המערער את התוצאות הקשות לפסילה הארוכה שהוטלה, שתחייב את המערער לעבור הליכים ממושכים ומורכבים לשם חידוש רישיונו.

אשר על כן, עתרה ב"כ המערער להקלה משמעותית בעונש הפסילה, עד כדי הטלת פסילה ברף העונש המזערי הקבוע בדיון.

ב"כ המשיבה התנגדה לערעור. לטעמה, לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית המשפט קמא, אשר נתן משקל ראוי לכלל שיקולי הענישה ואימץ את המלצת שירות המבחן. ב"כ המשיבה אינה מתעלמת מקבלת האחריות על ידי המערער וכן מנסיבותיו האישיות, אך לטעמה, בשים לב למהות האירוע וכן לעברו של המערער, נראה כי העונש ראוי. ב"כ המשיבה הפנתה אף לפסיקה התומכת בעמדתה.

דיון והכרעה

הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, מלבד בנסיבות חריגות שבהן הוכח כי נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות העניין (ראו למשל ע"פ 5446/19 **מדינת ישראל נ' הוארי** (פורסם בנבו, 25.11.2019); ע"פ 766/21 **רביעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.2.2023)).

במקרה דנן, לאחר בחינת טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

אכן, עומדות למערער נסיבות מקלות רבות, אך אלה לא נעלמו מעיני בית המשפט קמא, שנתן להן משקל מרכזי, תוך כדי אימוץ המלצת שירות המבחן.

אוסף כי אכן התרשמתי שלמערער קיים אומנם עבר תעבורתי, אך זה אינו מן החמורים. ברם, אין די בנסיבה האמורה להטות את הכף להתערבות בגזר הדין.

בהקשר זה, יש להדגיש כי לא ניתן לבחון את רכיב הפסילה בפועל כשלעצמו, אלא עלינו לתת את הדעת לתמהיל העונשי אשר אותו קבע בית המשפט ולמקום שניתן לפסילת הרישיון בפועל בתוך תמהיל זה. ואכן, ניכר כי במקרה דנן בית המשפט קמא ראה לנכון להקל ברכיבי ענישה אשר היו עלולים להיות פוגעניים יותר במערער, במיוחד בנסיבותיו, תוך איזון הדברים בהטלת עונש פסילה כאמור. לא מצאתי פסול בקביעות אלה של בית המשפט קמא.

ואכן, לצד הנסיבות לקולא לא ניתן להתעלם ממידת הרשלנות העולה מהאירוע המדובר וכן מתוצאותיו הקשות. בעניין זה, יש להדגיש את הנזקים ארוכי הטווח שנגרמו לנפגעת העבירה.

בנסיבות האמורות, גם אם אביא בחשבון את התרשמתי מהמערער, שלא הייתה שונה מהתרשמות בית המשפט קמא, כאדם נורמטיבי, המקבל אחריות מלאה על מעשיו והביע עליהם חרטה עמוקה, וגם אם אשקול את הפגיעה במערער עקב פסילת הרישיון הממושכת, לא התרשמתי כי עונש זה חורג במידה קיצונית מהענישה המקובלת והראויה במקרה דנן.

אציין עוד כי בחנתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים ומצאתי כי אכן במקרים מסוימים הוטלו עונשי פסילה הנופלים מעונש הפסילה שנגזר בתיק זה. ברם, ניתן להתרשם כי אותם מקרים נבדלים מענייננו בין אם לאור היעדר הרשעה בעבירה של מעבר ברמזור אדום, ובין אם בשל פציעות קלות יותר מהפציעות שנגרמו לנפגעי התאונה. בענייננו הצטרפות מידת הרשלנות למידת הפגיעה הצדיק החמרה מסוימת בעונש הפסילה בפועל.

לאור האמור, אין מקום להתערבות בגזר דינו של בית המשפט קמא, שנזקק כדבעי.

בהתאם לכך, אני דוחה את הערעור.

מזכירות בית המשפט תוודא קבלת פסק הדין על ידי הצדדים.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ה, 19 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

